

Р Е Ш Е Н И Е

№ 452

гр. София 04.07.2016 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Върховен касационен съд на Република България,Второ наказателно отделение,
в публично заседание на шестнадесети декември....две хиляди и петнадесета година
в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА АВДЕВА

БИЛЯНА ЧОЧЕВА

при секретаря Кр. Павлова.....в присъствието на
прокурора К. Иванов.....изслуша докладваното от
съдия ЧОЧЕВАнаказателно дело № 1497 по описа за 2015 г.
и за да се произнесе взе пред вид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от
Апелативна прокуратура – София, отделни жалби на подсъдимия Н.Р. и на
защитниците му – адв. И.Н. и адв. А.М., както и жалба на частните обвинители и
граждански ищци Р.К. и Я.К. чрез повереника им адв. Г.В., всички против въззивно
решение № 270/30.07.2015 г. на Софийски апелативен съд, НК, 7-ми състав,
постановено по ВНОХД № 264/2015 г. с което е била изменена присъда №
247/20.10.2014 г. на Софийски градски съд, НО, 5-ти състав по НОХД №
5716/2012г.

С първоинстанционната присъда СГС е признал подсъдимия Н.П.Р. за
виновен в това, че на 09.07.2011 г., в гр. С., в северозападната част на парк „Б.г.”,
до ограда на /фирма/ ООД, в съучастие като съизвършител с неустановени по

делото лица, умишлено е умъртвил Я.Я.К., като убийството е извършено по особено мъчителен начин и с особена жестокост, поради което и на основание чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 2 и 3, вр. чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2 и вр. чл. 54 от НК му е наложил наказание „доживотен затвор”, което да изтърпи при първоначален специален режим. Приспаднал е при изпълнението му периода на задържане на подсъдимия, считано от 30.04.2012 г.

Със същата присъда подсъдимият е бил осъден да заплати на гражданските ищци Р.К. и Я.К. (родители на пострадалата) обезщетения за неимуществени вреди в размер на 150 000 лв. за всеки един от тях, ведно със законната лихва, считано от 10.07.2011 г., като е отхвърлил претенциите за разликата над уважените размери.

В тежест на подсъдимия е присъдено да заплати разносните по делото.

С въззивното решение, предмет на настоящата касационна проверка, САС е изменил първоинстанционната присъда, като е оправдал подсъдимия по обвинението по чл. 20, ал. 2 и чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК – да е извършил убийството в съучастие с неустановени по делото лица и с особена жестокост. Намалил е и наложеното му наказание на 19 години лишаване от свобода, което да изтърпи при строг режим в затвор, като е постановил приспадането на задържането да се отчита от 27.04.2012 г., а не от 30.04.2012 г. Потвърдил е присъдата в останалата ѝ част, като е осъдил подсъдимия да заплати и направените пред САС разноси.

В протеста и в жалбата на частните обвинители, както и допълнения към тях, представени в срока по чл. 351, ал. 3 от НПК, се изтъкват доводи за присъствие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Процесуалните нарушения, довели до незаконосъобразно оправдаване на подсъдимия по чл. 116, ал. 1, т. 6, пр. 3 от НК, са аргументирани с липсата на всестранно, пълно и обективно изследване и оценка на данните, касаещи механизма на извършване на деянието. Основен акцент е поставен върху онези, свидетелстващи за реализирано насилствено съвкупление, в процеса на което пострадалата е била умъртвена чрез задушаване, които въззивният съд неоправдано е игнорирал, приемайки че половият акт е бил извършен доброволно, както и че деецът не е действал с особена

жестокост. Оспорва се и смекченото от въззивната инстанция наказание, което се отчита за несправедливо. На тази основа се претендира отмяна на въззивното решение в оправдателната му част за квалифициращия признак особена жестокост и за намаляване на наказанието, и връщане на делото за ново разглеждане на САС.

В жалбата на подсъдимия и неговите защитници, както и допълнения към тях, също са изложени доводи за неправилна оценка на доказателствените материали, които се твърди, че не са били обсъждани задълбочено и в тяхната съвкупност, което е довело и до формиране на незаконосъобразен извод за авторството на деянието, а и като цяло за механизма на извършването му. Изразяват се подозрения за манипулация на веществени доказателства, послужили за осъждането на подсъдимия и игнориране на такива с оправдателно значение. В тази връзка се твърди, че въззивният съд не е положил дължимата грижа да провери направените по този повод възражения и особено онези, относими към съответствието между иззети, предадени за изследване и изследвани веществени доказателства, по част от които са били установени ДНК профили на три различни от подсъдимия лица. Според защитата липсват мотивирани съдебни разсъждения в кой момент и поради какви причини подсъдимият е извършил насилствени действия и какви са били те (след като сексуалният контакт е бил приет за доброволен), както и съпоставка между поведението му като извършител на умишлено убийство и оставените на мястото на произшествието множество следи от неговото присъствие. Искане се отмяна на атакуваното решение и оправдаване на подсъдимия или връщане на делото за ново разглеждане на въззивната инстанция.

В с. з. пред ВКС прокурорът от ВКП, повереникът на частните обвинители и граждански ищци, както и подсъдимият лично и чрез защитниците си, поддържат изложените в протеста и жалбите доводи и направени искания.

В последната си дума подсъдимият настоява за справедливо правосъдие.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347, ал. 1 от НПК, намери следното:

Макар и с различна насоченост и претендирани правни последици, *доводите в протеста и жалбите за допуснати съществени процесуални*

нарушения, изразили се в липсата на всеобхватно и пълно изследване, както и проверка на релевантни по делото обстоятелства, имащи значение за правилното изясняване на въпросите за авторството и начина на извършване на деянието, *са основателни*.

Прегледът на извършената от Софийския апелативен съд процесуална работа и изложените от него мотиви, демонстрира, че важни обстоятелства от значение за правилното решаване на случая и разкриване на действителната картина на престъплението, не са били изяснени в съгласие с правилата по чл. 13, 14, 15, 107, 305, 313, 314 и 339 от НПК. Фактическите обстоятелства, относими към авторството и начина на извършване на деянието, не са установени в съгласие с изискванията за внимателна и съвкупна оценка на доказателствените материали съобразно действителното им съдържание и многообразие. Липсва пълен и коректен анализ на доказателствената съвкупност, която е съдържала противоречия и те не са били разрешени по надлежен процесуален начин. В резултат на неправилния подход при проверката и оценката на доказателствените материали е допуснато разкъсване на връзката между отделните групи доказателства и експертни изводи, които са били само изброявани в мотивите, но не и комплексно оценявани съобразно тяхното значение и относителна тежест.

С оглед възраженията на държавното и частното обвинение, резултатът от тази неправилна съдебна дейност се явява най-видим по повод фактическото изясняване на въпросите за времето, начина и интензитета на упражненото върху пострадалата насилие, което обхваща и момента преди извършване на половия акт, приет от въззивния съд за доброволен. Коректното и пълно изясняване на цялостния механизъм на деянието обаче включва не само този момент, но и множество други, очертани от доказателствената съвкупност и имащи значение за правилното разрешаване на въпросите за неговото авторство, субективното отношение на дееца към съставомерния резултат, в каквата насока са разположени част от възраженията на защитата. ВКС счита, че всички тези въпроси въззивният съд не е разрешил ясно и безпротиворечиво.

На първо място, при приети факти, че подсъдимият и Я.К. са флиртували в заведението, което са напуснали след 02.30 ч. на 09.07.2011 г. и са отишли на

усамотено място в „Б.г.“, че Р. е пребивавал в този район до 06.00 ч. , като смъртта на пострадалата е настъпила в периода между 03.00 ч. и 06.00 ч. и е причинена от задушаване вследствие на притискане на областите, обслужващи дишането (корем, гръден кош, шия, нос и уста) в хода на осъществяване на полов акт, изводът на въззивния съд, че в самото начало сексуалният контакт (при това във вариациите орален, вагинален и анален) е бил доброволен, а насилствените действия, довели до смъртта, са били извършени в някакъв следващ момент (вследствие на проявена внезапна агресия по неясна причина), с основание се отчита от държавното и частното обвинение за противоречив, логически неиздържан и построен върху непроверена доказателствена основа.

За да приеме, че половият акт е започнал по взаимно съгласие, въззивният съд е обявил, че кредитира обясненията на подсъдимия Р., приемайки същите за неопровергани от други доказателствени материали. Индиции за доброволност е съзрял в това, че двамата са видяни да флиртуват в заведението, а при напускането му и придвижване до мястото на престъплението нямало данни той да е упражнявал принуда (защото ако е имало такава Я.К. е могла да извика за помощ и да бъде чута от намирали се в градината лица). Впоследствие Р. си е сложил презерватив (което изключвало възможност едновременно и да упражнява насилие), сексът не бил груб и насилствен (защото в областта на влагалището и ануса не били причинени съществени наранявания), нямало данни пострадалата да е била приведена в безпомощно състояние, както и разкъсването на панталона, бикините и на презрамката на потника ѝ, да е било осъществено в самото начало на половия акт (вж. л. 341 от ВНОХД).

ВКС намира изложените аргументи за крайно неубедителни. Като се изключи това, че наличието на флирт не е равнозначно на съгласие за полов акт, както и че липсата на принуда не може да се основава на данни, че пострадалата е могла, но не е викала, то като цяло изложените съображения в подкрепа на извода за доброволност на сексуалния контакт, макар и в самото му начало, изобщо не държат сметка за комплекса от веществени доказателства и следи, намерени на мястото на престъплението, около и по трупа на Я.К. и нейните дрехи, изследвани в различни експертизи, които въззивният съд не е положил грижи да обсъди

детайлно и надлежно да съпостави с констатираните при нея наранявания, както и да предприеме процесуални действия за проверка на механизма на следообразуване върху веществените обекти, което не е сторено в хода на разследването. Всъщност, мотивите предлагат излишно (цялостно или частично) преписване на протоколите за оглед и изземване, заключенията на експертизите и разяснения на експертите, но не и правно-логическа интерпретация и осмисляне на резултатите от тях, което е очакваната същинска съдебна дейност по тяхната проверка и оценка.

Съвсем очевидно е, че следи от кръв на пострадалата са били открити по множество обекти – по панталон с разкъсвания, намерен до главата на трупа, по разкъсани бикини (вж. СМЕ на ВД № 246-Б, л. 114–119, т. 6 от ДП), по потника ѝ със скъсана презрамка (вж. СМЕ на ВД № 248-Б, л. 107–111, т. 6), по син калъф/покривало с разкъсвания (вж. БЕ по протокол № Б-249/2011, л. 102–104, т. 6), както и по предния панел на мобилен апарат „Н.“ – без батерия, намерен под трупа (вж. ДНК на ВД № 11/ДНК–259, л. 81–84, т. 6), а също и по използвани салфетки (вж. СМЕ на ВД № 246-Б, л. 114–119, както и ДНК на ВД № 11/ДНК–270, л. 31–36 и ДНК на ВД № 12/ДНК–133, л. 59–64, т. 6). Макар и да не е било възможно да се извлече материал за ДНК изследване, кръвни следи са били констатирани и при други обекти – ветрило, платнена торбичка, а и по чорапите на К.. Разположението на обектите, техният вид и относимост към извода за упражнено насилие, изобщо не са били коментирани, а още по-малко са проучвани възможностите за установяване на механизма на образуване на следите върху тях, което важи както за разкъсванията, така и за следите от кръв. Въззивният съд не е обърнал внимание, че въпреки множеството експертизи, назначавани в ДП и създаващи впечатление за пълно разследване на картината на престъплението, всъщност панталоните, бикините и потника на пострадалата не са проучвани задълбочено, при това в областите, където са били открити биологични следи от кръв. Липсва изследване, което да идентифицира какви са петната от кръв, тяхната локализация и механизъм за образуване при конкретно разположение на тялото, а още по-малко механизма за нарушаване на тяхната цялост. Дори прави впечатление, че обект на ДНК изследване съвсем не са биологичните следи от кръв (по панталон и потник), а друг клетъчен материал, извлечен например от дъното на

вътрешната част на панталона и от възелче на презрамката на потника (вж. ДНК на ВД № 11/ДНК–270, л. 31–36, т. 6). Опитът за поправка на този недостатък в проведеното с. з. пред САС на 01.06.2015 г. - чрез допълнителни разяснения на вещите лица от СМЕ на ВД № 246-Б (л. 114–119, т. 6) и от СМЕ (на труп и по писмени данни, на л. 4-10, 14-22, т. 6 от ДП и л. 379-381, т. 3 от НОХД), очевидно е бил неуспешен. Освен, че задачите им не са обхващали изясняване на механизма на слеодообразуване, то и на инцидентно задаваните въпроси за вида на петната, при това само върху един от веществените обекти (бикините) никой не се е ангажирал с конкретен отговор (вж. л. 114, гърба и л. 154 от ВНОХД).

Предприемането на комплексно изследване на следите върху веществените доказателства, механизма на тяхното образуване съобразно положението на тялото и съпоставка с множеството други данни по делото, вкл. нараняванията върху пострадалата (особено в областта на бедрата, в предверието и във вътрешността на влагалището, по главата), а и върху подсъдимия, ако имат конкретна връзка с оказването на съпротива, би допринесло за пълното и коректно изясняване на въпроса, дали насилието върху нея е започнало преди осъществяване на половия акт или по-късно, което очевидно не е сторено. По начина, по който въззивният съд е формирал убеждението си по този въпрос прозира тежко и непреодолимо противоречие. От една страна се описват данни за следи от кръв и разкъсвания върху дрехите на пострадалата (без да е ясна тяхната локализация, вид и начин за образуване) и като основен източник на кръвотечение се възприема травматичен кръвоизлив от носа вследствие на удари, а от друга страна се поддържа теза за доброволност на сексуалния контакт, като не е известно как същият (вагинален/анален) би се осъществил без сваляне на панталона и бикините на жертвата, върху които са открити горепосочените следи, свидетелстващи за насилие. Всъщност, от мотивите не се разбира поради какви причини въззивният съд е приел, че прижизненото (в различие от постморталното) кръвотечение от носа е възникнало в хода на осъществяване на половия акт (а не преди или в неговото начало), както и че тогава, а не по-рано, са били изцапани с кръв дрехите на пострадалата, което е част от аргументацията за доброволност.

По тези съображения ВКС намира за основателни възраженията на държавното и частното обвинение за допуснати съществени процесуални нарушения при изясняване на начина на изпълнение на деянието в разглеждания дотук аспект, което е основание за прилагане на разпоредбата на чл. 354, ал. 3, т. 2 от НПК и невъзможност за произнасяне по правилното приложение на материалния закон и наложеното наказание.

На второ място, ВКС намира за основателни и възраженията на защитата за неубедително формулиране на извода, че автор на престъплението е подсъдимия Р. в светлината на новоприетите факти за механизма на изпълнението му (за доброволност на сексуалния контакт в неговото начало, внезапна агресия и извършване на насилието самостоятелно, без участие на други лица - в сравнение с първоначалната теза, неподдържана понастоящем от обвинението, за участие на такива, които са държали ръцете на пострадалата и са оставили белези върху китките ѝ, докато през това време подсъдимият е притискал тялото ѝ, осъществявайки половия акт), недостатъчна яснота за крайния час на настъпване на смъртта, както и поради игнориране на данни за присъствие на други три лица, за което са свидетелствали редица веществени доказателства.

В най-общ план от мотивите се разбира (макар и с голямо затруднение с оглед разпокъсаните разсъждения на въззивния съд), че авторството на деянието е било прието въз основа на данни за познанство между подсъдимия и Я.К., флирт в заведението, присъствие на Р. на мястото на престъплението и извършване на полов акт с пострадалата, по време на който е причинена смъртта ѝ – от продължително притискане на корема, гърдния кош, устата и носа, затруднило дишането ѝ, вследствие на което тя се задушила. Тезата, че само Р. е извършвал насилствени действия е била обоснована с три негови косяма върху гърдния кош и корема на К., и следи от кръв върху три броя салфетки/мокри кърпи, произхождащи от пострадалата (като по две от тях в смес със семенна течност на подсъдимия) вследствие на прижизнено причинени ѝ наранявания с кръвотечение, основният от които е травматичен кръвоизлив от носа. В контекста на потвърждаване на авторството са излагани и данни за поведението на Р. след

деянието – избиране на непопулярен маршрут за излизане от Борисовата градина, внезапно заминаване за Румъния след медийно отразяване на данни за смъртта на Я.К..

Всичко това би било достатъчно за мотивиране на авторството, ако доказателствената основа е била безпротиворечива, което обаче не е така. Не може да не бъде отчетено, че въззивният съд е направил опит да разреши съществуващите противоречия между различните доказателствени източници, но по начина, който е избрал да направи това – чрез преписване на огледните протоколи и цели пасажи от заключенията на експертизите, както и обсъждане на доказателствените средства по отделни видове с незначителни кратки обобщения, се е стигнало до разкъсване на връзката между изводимите от тях доказателства и отношението им към направените от САС изводи по фактите и правото.

В мотивите си въззивният съд е приел, че смъртта на пострадалата е настъпила след 03.00 ч. до 06.00 ч., като през това време Р. е бил на мястото на престъплението. Ако все пак за началния час САС е коментирал отделни свидетелски показания, информиращи, че двамата са напуснали заведението около 02.30 ч. (но пък нищо не е казал за това, че към 02.02 ч. Р. е локализиран да провежда кратък телефонен разговор с негов приятел от клетка „О.“, която покрива района около „Н.“, респ., ако не е ставало въпрос за „случаен захват“ той не се е намирал в „Б.г.“), то за крайния час – 06.00 ч. на 09.07.2011 г. съображенията са крайно непоследователни и неизчерпателни. На л. 314 от мотивите е посочено, че изводът се основава на заключенията на вещите лица от СМЕ на труп и по писмени данни, но те очевидно не са били еднозначни. Освен, че първоначално настъпването на смъртта е определено в интервала 36-40 часа преди огледа на местопроезшествието (започнал на 10.07.2011 г. в 16 ч.), а впоследствие 34-38 часа, експертите изрично са заявявали и възможност за грешка от порядъка на 2-6 часа (л. 312) при наличното трупно разложение, съхраняване на трупа при различни условия и други детайли, вкл. относно температурата на въздуха по време на престоя на открито. В големи подробности въззивният съд е излагал съдържанието на заключенията на експертите, както и допълнителните им разяснения, но практически не е открил различията в тях и не е изложил своето собствено

убеждение за крайния час за настъпване на смъртта, което е направил само за началния час. По същия начин е подходил и досежно продължителността на асфикцията, приета за около 20-30 минути въпреки, че в разясненията си вещите лица са сочили и по-кратко време с оглед комбинацията от механични асфикции (вж. л. 312) поради упражнен натиск върху множество области, обслужващи дишането. В този смисъл не е ясно, в кои части експертните изводи се приемат и въз основа на какви съображения, както и по какъв начин те се съотнасят към други данни, свидетелстващи за присъствие на Р. на мястото на престъплението в периода на настъпване на смъртта, като например провежданите интернет сесии от мобилния му телефон във времето от 05:10:24 ч. до 05:56:56 ч. на 09.07.2011 г. (за които се разбира при обсъждането на други доказателствени източници, макар по никакъв начин да не става ясно дали активирането на тел. е станало случайно или съзнателно - вж. л. 353 и л. 358).

Необсъдени задълбочено и с оглед своето многообразие са останали и данните, свързани с изясняване на въпроса, дали мобилните телефони, ползвани от Я.К., са работили или са били изключени и кога е станало това. Въззивният съд е фокусирал вниманието си преимуществено върху опровергаване на тезата на СГС за изключване на единия от мобилните апарати – „Vodafone” от Р. с оглед клетъчен материал, иззет от бутоните и показал идентичност с неговия ДНК профил. Пропуснал е обаче да обсъди данните за другия телефон – „Nokia”, за който в протокола за оглед е записано, че е без батерия и сим карта и е намерен под трупа на пострадалата, а върху предния му панел са били открити петна от кръв с нейния ДНК профил (вж. ДНК на ВД № 11/ДНК-259 (л. 81-84, т. 6 от ДП). Цялата тази информация не е съпоставил с експертните изследвания на тези два обекта, при които пък те се оказват окомплектовани с всичките си части (вж. например дактилоскопна експертиза по Протокол № 11/ДКТ-94 (л. 85-87, т. 6 от ДП, а също и СТЕ (л. 102-204, т. 3 от НОХД).

Изводите на въззивния съд относно механизма на изпълнение на деянието и самостоятелното му извършване от подсъдимия Р., както и субективното му отношение към умъртвяването на пострадалата също страдат от недостатъци при оценката на доказателствената съвкупност, която е била противоречива. За

правилното разрешаване на тези въпроси (вкл. поставените от защитата, на които ВКС няма как да отговори - дали е било във възможностите само на един човек да осъществява полов акт и конкретни насилствени действия, които да обясняват травматичните увреждания по тялото на пострадалата, довели до смъртта ѝ, както и доколко данните за присъствие на други неидентифицирани лица имат отношение към убийството, а не на последно място и доколко е налице съответствие между поведението на Р. като извършител и останените на местопроизшествието следи, които го уличават) е било необходимо внимателно обективно проучване на всички следи върху веществените доказателства и резултатите от изследването им и съпоставката им с други доказателствени източници. В мотивите си въззивният съд е правил коментари за някои от тях (като следи от кръв, косми и семенна течност), но по никакъв начин не е проследил налице ли е и в каква степен съответствие между намерени, иззети и изследвани веществени обекти и следи, които да позволяват тяхното комплексно обсъждане. Всъщност, оказва се истинско сложно предизвикателство (с оглед множеството материални следи, обозначаващи по различен начин в различните експертизи, вкл. при препакетирането им и липсата на надлежно съдебно обсъждане) да се разбере кой от веществените обекти от местопроизшествието, от трупа и от дрехите на пострадалата, в коя експертиза е бил изследван и в крайна сметка по какъв начин експертните резултати се съотнасят към изводите за авторството или начина на извършване на деянието, каква е относителната тежест на установените следи спрямо други доказателства по случая. По начина на излагане на мотивите връзката между доказателствата е разкъсана и не е ясна картината, която те очертават, а това води до невъзможност да се проследи доколко правилно съдът е формирал вътрешното си убеждение при оценката им, както и дали е имало необходимост от назначаване на допълнителни експертни изследвания.

За да се маркират тези процесуални неудачи достатъчно е да се споменат неяснотите, които се пораждат при сравняване на предадените обекти за изследване в Медицинския институт, гр. Инсбрук, Р. Австрия (за които се препраща чрез протокол № Б-281/2011 г. – л. 155-157., т. 6, към множество предходни експертизи) и намерените по трупа на пострадалата, потника, с който е

била облечена, както и покривалото, с което е била завита, което оправдава възраженията на защитата, а и на самия подсъдим, за недостатъчно проучване на доказателствата по случая и игнориране на такива с оправдателно значение без надлежно обсъждане.

Съгласно заключението на изготвената митохондриална ДНК експертиза (вж. материали в т. 5 от ДП и данните за препращането до първоначалните изследвания в различни експертизи в т. 6 от ДП) обекти № 2, 3 и 5 са косми на Р. от гърди и полова област, намерени съответно по ляв крак, предмишница и върху гърдите и корема на трупа, а обект № 6 представлява негов косъм от крайник, установен по тъмносин калъф, с който е била покрита пострадалата. Проверката на данните от протокола за оглед на трупа сочи обаче, че върху левия крак на К. са били намерени не един, а два косъма – един от вътрешната страна на ляво бедро и втори в горната част на ляво коляно. Въззивният съд не е изложил никакви съображения за това кой от тези два косъма, намерени върху левия крак на трупа, отговаря на изследвания обект № 2, както и какво се е случило с втория. Не е констатирал и някои несъответствия в описанието на обект № 3 – лява ръка – предмишница по експертизата и в огледния протокол – вътрешна страна на лява предмишница, което пък не обуславя достатъчно коректно общия му извод за намерени 3 бр. косми върху гръдния кош и корема на пострадалата.

Все по повод космите, намерени в тази област, САС не е обърнал никакво внимание на експертизите, към които препраща митохондриалната ДНК експертиза и становището на българските експерти относно обект № 4 (косъм от крайник, за който е установен ДНК профил на друго лице) и особено на тази по протокол № Б-250/2011 г. (л. 123-124, т. 6 от ДП), като не е направил и сравнение с констатациите по протокола за оглед на трупа. В него е записано, че върху гърдите и корема на пострадалата са намерени нишковидни обекти (непосочен брой), които са преброени като общо 4 броя при изследването им по протокол № Б-250/2011 г., като тогава те са обособени в три групи: обект № 5.1 (впоследствие обект № 4 по австрийската ДНК експертиза), обект № 5.2 (косъм от гърди и полова област, 2, 4 см. с луковица) и обект № 5.3 (впоследствие обект № 5 по австрийската експертиза). Съответно, коректното изследване на доказателствения материал е

изисквало да се констатира, че в областта на гърдите и корема са намерени не само два косъма на Р. (произхождащи от гърди и полова област – обект № 5), но и на друго лице (от крайник – обект № 4), а не на последно място и още един косъм с луковица от гърди и полова област, който не е изследван, като тези данни да се подложат на анализ и оценка.

Макар и логична, недостатъчно проверена се явява и констатацията на въззивния съд относно обект № 1 (косъм от глава – лява ръка на трупа) и обект № 7 (също косъм от глава - по потника на пострадалата), за които е бил установен ДНК профил на второ неизвестно лице. По този повод е прието, че става въпрос за случайно полепнали по ръката и потника на К. косми, но точната им локализация не е проверена чрез сравняване на записаното в експертните (вж. напр. № Б-248/11 г.) и мястото, където тези обекти са били намерени и иззети. Не са коментирани по никакъв начин и множеството други косми, намерени по потника на пострадалата, които с оглед своята специфика (дължина до 32 см., част от които отскубнати) биха могли да допринесат за изясняване на картината на престъплението, вкл. по въпроса за насилието и евентуалната съпротива. По делото е имало данни, че същата вечер Я.К. е била с вързана на две опашки коса, като на мястото на престъплението и на известно разстояние от трупа е бил е намерен ластик, а при огледа тя е с развързана коса.

Основателни са възраженията на защитата и относно липсата на обсъждане на данните за установен ДНК профил на трето различно от Р. лице. Клетъчен материал от това лице е бил открит върху плъзгач на ципа на синия калъф/покривало, с който е била покрита пострадалата (вж. експертиза по протокол № Б-249/11 г. – л. 102-103, т. 6 и ДНК № 270/11, л. 31-36, т. 6 от ДП). Доколко и какво е значението на тази следа за авторството и начина на изпълнение на деянието може да бъде оценено след като се анализира в съвкупност с другите следи по този обект (кръв на К. и косъм на Р. във вътрешността му), положението, в което е намерен при огледа – със затворен цип, но пък с други разкъсвания, констатирани при последващото му изследване.

На последно място, ВКС намира, че въззивният съд е формулирал по твърде двусмислен, а поради това и неясен, начин заключенията си за субективното

отношение на подсъдимия към умъртвяването на пострадалата. Във фактическата част (вж. л. 304-305) единственото отразено по този въпрос е, че докато осъществявал половия акт, Р. с цялата си тежест притискал тялото на К., а със своите ръце притискал китките ѝ. Междувременно, пак с ръце или ръка ѝ нанасял удари, притискал я още в областта на шията, носа и устата, като в резултат на тези действия в продължение на около 20-30 минути тя била задушена. Като се изключи това, че липсват каквито и да са съображения поради какви причини от съгласие за полов акт, който бил извършен в три разновидности, Р. е реализирал внезапна агресия и проявил насилие, нито защо се приема, че задушаването е в цитираната продължителност, а не по-кратко, както и при сочени данни, че другите телесни увреждания на К. не са били животозастрашаващи, описаните факти за притискането сякаш не информират за нещо повече от това извършителят да е целял насилствено полово съвкупление. При правните изводи обаче съдът е приел, че умъртвяването на пострадалата е съзнателно и целенасочено – при пряк умисъл, за което обаче не са изложени конкретни и съдържателни мотиви. Данните за личността на дееца и психологичния му профил, а също и пияното му състояние не са коментирани. Фактическите обстоятелства относно субективната страна на престъплението следва да са подробно, ясно и безпротиворечиво установени и съвкупно оценени, което в случая не е сторено.

Изложеното дотук е достатъчно за аргументиране на касационното основание по чл. 348 ал. 1, т. 2 от НПК, обуславящо отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на Софийския апелативен съд от друг състав за поправяне на констатираните нарушения в съгласие с чл. 354, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 4 от НПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, т. 4 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯВА въззивно решение № 270/30.07.2015 г. на Софийски апелативен съд, НО, 7-ми състав, постановено по ВНОХД № 264/2015 г. **И**

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на същия съд от друг състав от стадия на съдебното заседание.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.